

foc i lloc

La Confident

El calendari andorrà és Meritxel·lià

DELFI **ROCA**

Aquestes línies han estat escrites al Santuari de Meritxell, tot esperant Mossèn Ramon, sota l'atenta mirada de la seva Confident. Sempre s'ha dit que hi ha un abans i un després del dia de Meritxell. Sembla com si per als andorrans i andorranes la festa de la Patrona fos el moment de fer balanç espiritual del que s'ha viscut el darrer any. També és el moment d'iniciar nous projectes, nous reptes, noves promeses. És com si, de forma subtil, aquella gavernera tornés a florir, any rere any, en les nostres consciències.

És en aquest Santuari, lloc de pau, tranquil i silenciós, on s'han escrit aquestes paraules que només pretenen ser un senzill, petit i pausat homenatge a les generacions que ens han precedit. Aquelles que han mantingut dempeus aquest país senzill, petit i pausat. Un breu record per aquells homes i dones que van saber trobar prosperitat allí on es creia que no n'hi havia.

Per aquest motiu, la nació andorrana es manté ferma en les seves conviccions, així com en el seu arrelat sentiment d'independència. Aquest l'haurà de fer compatible amb la necessitat d'establir un nou marc de convivència amb la resta d'Estats europeus. Sem-

pre, però, mantenint la discreció, ratllant la invisibilitat, dels que ens han precedit. Aquells que, per aconseguir satisfer les seves demandes, feien que els poderosos se sentissin magnànims durant les negociacions. Això ha permès a aquestes terres gaudir de privilegis i prebendes durant molts segles. Potser perquè és en la nostra indefensió on rau la nostra fortalesa.

Fora bo, doncs, que aquest país mantingués els valors que representen els esclops que calça la figura de Meritxell: senzillesa i humilitat. També ho fóra que no renunciés al manteniment de la pau, per tal de facilitar la prosperitat de la nostra societat.

Així mateix, que seguís tenint cura dels més desfavorits. Mirant de viure centrats en el present, en els que som, gaudint del que tenim. Amb la intenció de mantenir i compartir amb els visitants la nostra pau, tan preuada. La mateixa pau que se sent al Santuari. Aquella pau que t'envolta quan arribes i que t'enduu cap a casa, sentint que les coses més valuoses no es poden comprar amb diners. Procurant que, com a Meritxell, qui arribi com a turista marxi com a pelegrí, després de visitar un país quin valor més preuat és la pau que custodia.